

Nová séria zo sveta Tieňolovcov!

Zlaté puto

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÁ HODINA PRVÁ KNIHA

TIEŇOLOVECKÁ SÁGA

Zlaté puto

CASSANDRA CLARE

je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA

POLNOČNÁ DÁMA

PÁN TIEŇOV

KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTEENÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

NAJSTARŠIE KLIATBY

ČERVENÉ ZVITKY MÁGIE

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

SIMON LEWIS

Príbehy z tieňoloveckej akadémie

Zlaté puto

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÁ HODINA

PRVÁ KNIHA

slovar

Copyright © 2020 by Cassandra Clare, LLC

Jacket photo-illustration copyright © 2020 by Cliff Nielsen

Frontispiece illustration by Cassandra Jean, copyright © 2020 by Cassandra Clare, LLC

Translation © Diana Ghaniová 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-4747-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Cassandra Clare – The Last Hours Series, Book 1: Chain of Gold,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Walker Books Ltd, London 2020,

preložila Diana Ghaniová.

Básne *Proserpina záhrada* (Algernon Charles Swinburne), *Táto živá ruka* (John Keats), *Pani zo Shalottu a Opustený dom* (Alfred Tennyson), *Marcový deň v Londýne* (Amy Levyová), *Slovo nám zvučne znie* (Robert Louis Stevenson), *V nie cudzom kraji* (Francis Thompson), *Layla a Madžnun* (Nizámí Gandževí), *Čarodejná manželka* (Edna St. Vincent Millayová), *Rozprávanie Temže* (Rudyard Kipling), *Rukavička a levy* (Leigh Hunt), *Krajina, po ktorej túži srdce* (William Butler Yeats), *Biedny duch* (Christina Rossettiová), *Poklesnutá panna* (Thomas Hardy) preložila Jana Kantorová-Báliková.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2021.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

Pre Clary (tú ozajstnú)

PRVÁ ČASŤ

Bol to pre mňa pamätný deň, pretože zanechal vo mne veľké zmeny. Ale tak to býva s každým. Predstavte si, že by ste zo svojho života vyčiarkli jeden osobitý deň, a uvažujete, aký odlišný by bol býval jeho beh. Milý čitateľ, zamysli sa na chvíľu nad dlhou reťazou zo železa alebo zo zlata, z trnia alebo z kvetov, ktorá by ťa nikdy nebola spútala, keby jej prvé ohnivo nebolo vzniklo jedného pamätného dňa.

Charles Dickens: *Veľké nádeje*

MINULOSŤ: 1897

Lucie Herondaleová mala desať rokov, keď v lese prvý raz stretla toho chlapca.

Lucie vyrastala v Londýne, takže si nevedela ani predstaviť také miesto ako Brocelindský les, ktorý obklopoval Herondaleovské sídlo zo všetkých strán. Stromy sa k sebe skláňali ako ľudia, čo si niečo obozretne šepkajú. V lete boli koruny tmavozelené, na jeseň ako vyleštené zlato. Otec tvrdil, že mäkký zelený machový koberec v noci slúži férom ako vankúš a z bielych hviezdnicovitých kvetov, ktoré rastú iba v skrytej idriskej krajine, si pletú náramky a prstene na svoje štíhle ruky.

Pravdaže, James jej vysvetlil, že féri nepoužívajú vankúše, spávajú pod zemou a v noci kradnú neposlušné malé dievčatá. Lucie mu za to stúpila na nohu a potom ju ocko vzal do náručia a odniesol naspäť do domu, aby sa nezačali hádať.

James pochádzal zo starobylého a vznešeného rodu Herondaleovcov, čo však neznamenalo, že svoju mladšiu sestru neťahal za vrkoče, keď bolo treba.

Raz v noci Lucie zobudil jasný mesačný svit, ktorý sa lial do jej izby ako mlieko. Pásky bieleho svetla dopadali na posteľ a leštenú drevenú dlážku.

Vyklázla z postele, vyliezla von oknom a ľahko zoskočila do kvetinového záhona. Bola letná noc a v nočnej košeli jej bolo teplo.

Okraj lesa za stajňami, kde oddychovali ich kone, vyzeral, ako by žiaril. Rozbehla sa k nemu ako malý duch. Nohami v papučkách zľahka našľapovala po machu a vkĺzla medzi stromy.

Najskôr sa zabávala pletením venčekov z kvetov, ktorými zdobila konáre. Potom predstierala, že je Snehulienka a uteká pred lovcami. Uháňala pomedzi prepletené stromy, nato sa teatrálnie obrátila, zhĺkla a pritisla si chrbát ruky na čelo. „Mňa nezabijete,“ vyhlásila. „V žilách mi koluje kráľovská krv. Jedného dňa sa stanem kráľovnou a budem dvakrát taká mocná ako moja nevlastná matka, ktorej odsekнем hlavu.“

Neskôr si uvedomila, že si Snehulienkin príbeh zrejme nepamätala celkom presne.

Aj tak si to však užívala a až pri štvrtom alebo piatom behu cez les si uvedomila, že sa stratila. Za stromami už nevidela známy tvar Herondaleovského sídla.

V panike sa obrátila. Les jej už nepripadal čarovný. Stromy sa nad ňou týčili ako hroziví duchovia. Zbehli sa mračná, ktoré zakryli mesiac. Ocitla sa sama v temnote.

Lucie bola odvážna, ale mala iba desať rokov. Ticho vzlykla a rozbehla sa smerom, ktorý považovala za správny. Les bol však čoraz tmavší a trnité kríky prepletenejšie. Nočná košeľa sa jej zachytila o konár a látka sa roztrhla. Lucie sa potkla... a spadla.

Mala pocit, že padá ako Alica do Krajiny zázrakov, no pád bol oveľa kratší. Spadla dolu hlavou na vrstvu udupanej hliny.

Zastonala a posadila sa. Ležala v hlbokjej okrúhlej jame. Jej okraje boli hladké a siahali niekoľko desiatok centimetrov nad Luciine vystreté ruky.

Pokúsila sa zaboriť ruky do hliny a vyštverať sa nahor ako po strome. Zem však bola mäkká a rozpadala sa jej pod prstami. Keď sa piaty raz zrútila naspäť, všimla si, že v hladkom hlinenom múre sa zalesklo niečo biele. Rozbehla sa k tomu v nádeji, že je to koreň, pomocou ktorého by mohla vyliezť z jamy, načiahla sa a chcela to zovrieť...

Hlina sa rozdrobila a Lucie zistila, že to vôbec nie je konár, ale biela kosť a navyše nie zvieracia...

„Nekrič,“ ozval sa nad ňou hlas. „Prilákaš ich.“

Zaklonila hlavu a vytreštila oči. Cez okraj jamy sa skláňal chlapec. Bol starší ako jej brat James – možno mal už šesťnásť. Mal peknú smutnú tvár a rovné čierne vlasy, ktoré sa takmer dotýkali goliera na jeho košeli.

„Koho prilákam?“ Lucie si založila ruky vbok.

„Férov,“ odvetil. „Spadla si do jednej z ich pascí. Zvyčajne ich používajú na lov zvierat, ale potešili by sa, keby namiesto toho chytili dievčatko.“

Lucie zhíkla. „Chceš povedať, že by ma zjedli?“

Zasmial sa. „Skôr nie, ale možno by si musela po celý zvyšok života slúžiť férsnym dvoranom v Krajine pod kopcom. Už nikdy by si sa nestretla s rodinou.“ Nadvihol obočie.

„Nesnaž sa ma vystrašiť,“ napomenula ho.

„Ubezpečujem ťa, že hovorím úplnú pravdu,“ nedal sa. „Neúplná pravda je pod moju úroveň.“

„Ani si zo mňa neuťahuj,“ povedala. „Som Lucie Herondaleová. Môj otec je Will Herondale, veľmi dôležitý človek. Ak ma zachrániš, budeš odmenený.“

„Herondaleová?“ zatiahol. „To sa môže stať len mne.“ S povzdychom sa posunul bližšie k okraju jamy a vystrel k nej ruku. Na chrbte pravej ruky mal jazvu – nepeknú, akoby sa popálil. „Vylez hore.“

Oboma rukami ho schmatla za zápästie a on ju s prekvapivou silou vytiahol z jamy. Obaja zostali stáť a Lucie si ho mohla lepšie obzrieť. Bol starší, ako sa jej zdalo. Na sebe mal formálny čiernobiely odev. Znova vyšiel mesiac, takže bolo vidieť, že má oči farby zeleného machového koberca.

„Ďakujem,“ predniesla trocha upäto a oprášila si nočnú košeľu. Bola celá špinavá od blata.

„Podme,“ vyzval ju nežne. „Neboj sa. O čom sa budeme rozprávať? Máš rada príbehy?“

„Zbožňujem ich,“ priznala Lucie. „Keď vyrastiem, budem slávna spisovateľka.“

„To znie úžasne,“ pochválil ju chlapec. V hlase mu zaznela clivosť.

Kráčali spolu po chodníčkoch popod stromy. Zjavne vedel, kam ide, akoby les dobre poznal. *Určite je to podhodeneц*, pomyslela si múdro Lucie. Vedel veľa o féroch, ale očividne nebol jedným z nich. Varoval ju, že ju môžu ukradnúť, čo sa zrejme stalo aj jemu. Rozhodla sa, že to nebude spomínať, aby sa necítil trápne. Určite je hrozné byť podhodeneц, ktorého uniesli ďaleko od rodiny. Namiesto toho ho vtiahla do debaty o princeznách v rozprávkach a o tom, ktorá z nich je najlepšia.

Onedlho už stáli v záhrade pri Herondaleovskom sídle.

„Predpokladám, že táto princezná nájde cestu do hradu už aj sama,“ prehovoril s úklonom.

„Áno,“ prisvedčila Lucie s pohľadom upretým na svoje okno. „Podľa teba zistia, že som bola preč?“

So smiechom sa odvrátil. Keď došiel k bráne, zakričala za ním.

„Ako sa voláš? Ja som sa predstavila. Kto si ty?“

Na okamih zaváhal. V prítmí bol čiernobiely ako ilustrácia z jednej z jej kníh. Poklonil sa ladne a hlboko ako rytier z dávnych čias.

„Mňa nezabijete,“ povedal. „V žilách mi koluje kráľovská krv. Jedného dňa sa stanem kráľovnou a budem dvakrát taká mocná ako moja nevlastná matka, ktorej odsekнем hlavu.“

Lucie pobúrene zhíkla. Počúval ju, keď sa hrala v lese? Ako sa opovažuje uťahovať si z nej? Zdvihla päšť a chcela mu pohroziť, no on už zmizol do noci a zostal po ňom iba smiech.

Uplynie šesť rokov, kým ho opäť uvidí.

I

LEPŠÍ ANJELI

*Tiene našich túžob stoja medzi nami a našimi
lepšími anjelmi, takže zatieňujú ich jas.*
Charles Dickens: *Barnaby Rudge*

James Herondale práve bojoval s démonom, no vtom sa ocitol v pekle.

Nestalo sa to prvý raz a nebude to ani posledný. Pred chvíľou ešte kľačal na okraji šikmej strechy v centre Londýna so štíhlymi vrhacími nožmi v rukách a uvažoval, aký nechutný je odpad, ktorý sa nazbiera v meste. Okrem špiny, prázdnych fliaš od džinu a zvieracích kostí bol v dažďovom odkvape rovno pod jeho ľavým kolenom zjavne mŕtvy vták.

Život Tieňolovca je fakt úžasný. *Na prvý pohľad tak pôsobí*, pomyslel si a zadíval sa na prázdnu ulicu pod sebou – úzky priestor plný odpadkov, slabo osvetlený polmesiacom nad hlavou. Výnimočná skupina ľudí – potomkovia anjela obdarení schopnosťami, vďaka ktorým dokážu bojovať zbraňami z ligotavého *adamasu* a kresliť si na telá posvätné čierne runy – Znamenia, vďaka ktorým sú silnejší, rýchlejší a nebezpečnejší ako ktorýkoľvek obyčajný. Znamenia, vďaka ktorým v temnote jasne žiaria.

Nikde sa nespomínalo, že si občas nechtiac kláknú na mŕtveho vtáka, kým čakajú na démona.

Uličkou sa rozľahol výkrik. James ten hlas dobre poznal. Patril Matthewovi Fairchildovi. Bez váhania zoskočil zo strechy. Matthew Fairchild bol jeho *parabatai* – pokrvný brat a partner v boji. James prisahal, že ho bude chrániť, no vlastne na tom nezáležalo. Za Matthewa by položil život aj bez prísahy.

Na konci uličky, ktorá sa stáčala za domy, sa niečo pohlo. James sa obrátil a z tieňa sa s revom vynoril démon. Mal vrúbkované sivé telo, zakrivený ostrý zobák so zahnutými zubami a laby s drsnými pazúrmí. *Démon deumas*, pomyslel si ponuro James. O deumasoch určite čítal v jednej z tých starých kníh, čo mu dal strýko Jem. Marilo sa mu, že je niečím zaujímavý. Možno je výnimočne útočný alebo nezvyčajne nebezpečný. To by bola klasika, keby po mesiacoch bez akejkoľvek pekelnéj aktivity natrafili s priateľmi na jedného z najnebezpečnejších démonov.

Mimochodom, kde vlastne sú jeho priatelia?

Deumas znova zreval a vrhol sa na Jamesa. Z papule mu viseli dlhé povrazy slizkých zelenkavých slín.

James sa zahnal, pripravený vrhnúť prvý nôž. Démon naňho na okamih uprel zrak. Mal pôsobivé zeleno-čierne oči plné nenávisti, ktorú však zrazu vystriedalo niečo iné.

Zatváril sa, akoby ho spoznal. Démoni (prinajmenšom tí nižší) však ľudí nepoznajú. Sú ako divé zvieratá, ktoré poháňa len nenásytnosť a nenávisť. James prekvapene zaváhal a zem pod ním sa pohla. Stihol si len pomyslieť: *Ach nie, nie teraz*. A potom celý svet zosivel a zmlkol. Budovy okolo neho sa zmenili na otrhané tiene a obloha vyzerala ako čierna jaskyňa preťatá bielym bleskom.

V pravej ruke zovrel nôž – nie rukoväť, ale čepeľ. Bolesť bola ako facka, ktorá ho prebrala z omámenia. Svet sa rýchlo vrátil so všetkými zvukmi aj farbami. Ledva si stihol všimnúť, že deumas vyskočil do vzduchu a namieril pazúry rovno naňho. Vtom sa na oblohe mihli laná, ktoré sa démonovi omotali okolo nohy a potiahli ho vzad.

Thomas! pomyslel si James, a naozaj, za démonom sa zjavil jeho neskutočne vysoký priateľ ozbrojený svojím bolasom. Za ním stál Christopher s lukom a šípami a Matthew s rozžiaranou serafskou dýkou v ruke.

Deumas s revom dopadol na zem. James vrhol oba nože. Jeden sa démonovi zabodol do hrdla, druhý do čela. Tvor prevrátil oči, krčovitito sa zachvel a James si odrazu spomenul, čo sa o ňom dočítal.

„Matthew...“ začal presne vo chvíli, keď tvor vybuchol a zasypal Thomasa, Christophera aj Matthewa ichorom a spálenými zvyškami niečoho, čo sa dalo opísať len ako gebuzina.

Nechutný, spomenul si prineskoro James. Deumas je pozoruhodne nechutný. Väčšina démonov po smrti zmizne, ale tento démon nie.

Tento démon vybuchne.

„Ako... čo...“ vyjachtal Christopher, ktorý sa zjavne nezmohol na slovo. Zo špicatého nosa a okuliarov so zlatým rámom mu kvapkal sliz.

„Chceš sa opýtať, ako je možné, že sme konečne vystopovali posledného démona v Londýne, ktorý bol zároveň tým najnechutnejším?“ Jamesa prekvapilo, ako normálne znie jeho hlas. Už zo seba striasal šok spojený s pohľadom do ríše tieňov. Aspoňže jeho šaty zostali nedotknuté. Démon sa rozprskol hlavne na druhý koniec uličky. „My sa nemáme pýtať prečo, Christopher.“

James mal pocit, že priatelia si ho pobúrene premeriavajú. Thomas prevrátil oči. Utieral sa vreckovkou, ktorá bola napoly spálená a pokrytá ichorom, takže mu ktovieako nepomáhala.

Matthewova serafská dýka začala prskať. Serafské dýky presýtené energiou anjelov boli často najspolahlivejšou tieňoloveckou zbraňou a najlepšou obranou pred démonmi, no vždy bolo možné, že sa nejaká utopí v dostatočnom množstve ichoru. „To je nehoráznosť,“ vyhlásil Matthew a odhodil vyhasnutú dýku. „Viete, koľko som dal za túto vestu?“

„Nikto ti nekázal chodiť na stráž a hľadať démonov vyobliekaný ako komparzista z *Je dôležité mať Filipa*,“ vyhlásil James, hodil mu čistú vreckovku a pocítil, ako ho pichlo v ruke. Na dlani mal krvavú reznú ranu od čepele vlastného noža. Zaťal ruku v päst, aby si ju nevšimli jeho spoločníci.

„Podľa mňa nie je oblečený ako komparzista,“ namietol Thomas a začal pomáhať Christopherovi s čistením.

„Ďakujem,“ uklonil sa Matthew.

„Podľa mňa je oblečený ako hlavná postava.“ Thomas sa uškrnul. Mal nežné orieškovohnedé oči a James nepoznal takmer nikoho, kto by mal láskavejší výraz tváre. Ani jedno z toho mu však nebránilo utahovať si z priateľov.

Matthew si utrel svetlé zlatisté vlasy Jamesovou vreckovkou. „Prvý raz tento rok sme na stráži natrafili na démona, takže som predpokladal, že moja vesta prežije až do večera. Mimochodom, ani jeden z vás nemá na sebe výstroj.“

Bolo pravdou, že Tieňolovci zvyčajne prenasledujú démonov vo výstroji – v poddajnom brnení z hrubého čierneho materiálu podobného koži, ktorý je odolný voči ichoru, čepeliam a podobne, ale neprítomnosť démonov v uliciach spôsobila, že trocha poľavili v dodržiavaní pravidiel.

„Prestaň ma utierať, Thomas,“ napomenul ho Christopher a zamával rukami. „Mali by sme sa vrátiť do krčmy *U diabla* a očistiť sa tam.“

Členovia skupinky súhlasne zamrmlali. Kým celí zalepení kráčali naspäť na hlavnú ulicu, James uvažoval, že Matthew má pravdu. Jamesov otec Will často rozprával o strážach, na ktoré chodieval so svojím *parabataiom* Jemom Carstairsom (teraz Jamesovým strýkom Jemom), keď ešte takmer každý večer bojovali s démonmi. James a ostatní mladí Tieňolovci ešte vždy poctivo strážili ulice Londýna a hľadali démonov, ktorí by mohli ublížiť obyčajným, ale v posledných rokoch sa objavovali len zriedka. Bolo to dobre – pravdaže to bolo dobre –, ale aj tak to bolo čudné. Démonska aktivita vo zvyšku sveta bola na normálnej úrovni, tak v čom bol Londýn taký výnimočný?

Hoci už bola hlboká noc, ulice mesta boli plné obyčajných. Na zúboženú skupinku Tieňolovcov, ktorí sa vliekli po Fleet Street, však nikto ani nepozrel. Vďaka ochranným čarom ich nevidel nik, len tí, čo mali Zrak.

Byť obklopený ľuďmi, ktorí vás nevidia, je vždy čudné, pomyslel si James. Fleet Street bola domovom vydavateľstiev novín a londýnskych súdov. Lemovali ju rozsvietené krčmy plné novinárov, právnikov a súdnych úradníkov, ktorí dlho bdeli a popíjali až do rána. Z neďalekej ulice Strand prúdili skupinky vyobliekaných mladých

ľudí z koncertných hál a divadiel, ktorí s veselým smiechom naháňali posledné nočné drožky.

Aj policajti boli na pochôdzkach. Nešťastníci bez vlastných domovov sa krčili pri vetracích otvoroch, z ktorých prúdili závaný teplého vzduchu. Aj augustové noci bývali občas vlhké a studené. Keď prechádzali popri skupinke skrčených postáv, jedna zdvihla hlavu a James zazrel bledú tvár a ligotavé oči upíra.

Odvrátil zrak. Dolnosveťania ho nezaujímali, kým neporušovali zákony Sesie. Aj napriek runám energie bol unavený. Vždy ho vyčerpalo, keď ho niečo vtiahlo do iného sveta plného sivého svetla a otrhaných čiernych tieňov. Stávalo sa mu to už roky. Vedel, že ide o zvyšky matkinej bosoráckej krvi.

Bosoráci boli potomkovia ľudí a démonov. Mohli využívať mágiu, ale nezniešli runy a nedokázali používať *adamas*, číry kryštalický kov, z ktorého sa vyrábali stéle a serafské dýky. Boli jednou zo štyroch vetiev Dolnosveťanov, spolu s upírmi, vlkolakmi a férmi. Jamesova matka Tessa Herondaleová bola presne taká bosoráčka, no jej matka nebola obyčajná, ale Tieňolovkyňa. Samotná Tessa mala v minulosti schopnosť premeny, takže dokázala nadobudnúť podobu kohokoľvek iného, živého aj mŕtveho. Túto schopnosť nemal žiadny iný bosorák. Nezvyčajná bola ešte z jedného dôvodu: bosoráci nemohli mať deti, ale Tessa bola výnimkou. Všetci uvažovali, ako sa to prejaví u Jamesa a jeho sestry Lucie, prvých známych vnúčat démona a človeka.

Dlhé roky sa zdalo, že sa to neprejaví nijako. James aj Lucie dokázali znieť runy a mali rovnaké schopnosti ako ostatní Tieňolovci. Obaja videli duchov – napríklad zhovorčivý príznak Jessamine, ktorá bývala v Inštitúte –, čo však v rodine Herondaleovcov nebolo ničím výnimočným. Zdalo sa, že obaja budú celkom normálni alebo prinajmenšom aspoň tak ako ostatní Tieňolovci. Dokonca aj Sesia – vláda všetkých Tieňolovcov – na nich zjavne zabudla.

No keď mal James trinásť, prvý raz sa dostal do ríše tieňov. V jednej chvíli stál na zelenej tráve, v nasledujúcej na spálenej zemi a nad ním sa klenula rovnako obhorená obloha. Zo zeme vyrastali pokrútené stromy s pazúrmí siahajúcimi do vzduchu. Podobné

miesta videl na rytinách v starých knihách. Vedel, čo je pred ním. Démonskej svet. Pekelná dimenzia.

V nasledujúcom okamihu sa vrátil naspäť na zem, ale jeho život už nikdy nebol ako predtým. Celé roky mal strach, že sa môže kedykoľvek prepadnúť naspäť do pekla. Mal pocit, akoby ho so svetom démonov spájala neviditeľný povraz, ktorý sa mohol hocikedy napnúť, vytrhnúť ho zo známeho prostredia a vrhnúť do sveta ohňa a popola.

V posledných rokoch mal vďaka pomoci od strýka Jema pocit, že to má pod kontrolou. Dnes to trvalo len niekoľko sekúnd, ale ten zážitok ním aj tak otriasol. Uľavilo sa mu, keď sa pred nimi zjavila krčma *U diabla*.

Krčma sídlila na Fleet Street 2, hneď vedľa napohľad úctyhodnej tlačiarne. Na rozdiel od nej však bola začarovaná, aby ju obyčajní nevideli a nepočuli neviazané zhýralé zvuky, ktoré sa šírili z okien a otvorených dverí. Budova bola postavená v tudorovskom štýle, no trámy zo starého dreva už boli spráchnivené a rozštiepené, takže sa nezrútila len vďaka bosoráckym čarom. Za barom stál vlkolač majiteľ Ernie a čapoval pivo zákazníkom vrátane pixie, upírov, lykantropov a bosorákov.

Tieňolovcom by sa na takom mieste zvyčajne dostalo chladného privítania, ale hostia v krčme *U diabla* boli na chlapcov zvyknutí. Jamesa, Christophera, Matthewa a Thomasa teda privítali posmešnými výkrikmi. James sa zdržal na prízemí a prevzal nápoje od barmanky Polly, zatiaľ čo ostatní vyšli na poschodie do svojich izieb, pričom zašpinili schodisko ichorom.

Polly bola vlkolačica, a keď James pred tromi rokmi prenajal izby v podkroví, aby mali s priateľmi vlastné útočisko, kde ich nebudú sledovať rodičia, vzala chlapcov pod svoje krídla. Práve ona ich začala prezývať Veselá zbojnická družina podľa Robina Hooda a jeho kumpánov. James predpokladal, že on má byť Robin z Locksley a Matthew zasa Will Scarlett. Thomas bol určite Malý John.

Polly sa zachichotala. „Keď ste sem vpochodovali pokrytí tým hnusom, takmer som vás nespoznala.“

„Ichorom,“ povedal James a vzal si fľašku bieleho vína. „Démonskou krvou.“

Polly pokrčila nosom a prehodila mu cez plece zopár vydratých utierok. Potom mu podala ešte jednu, ktorú si pritisol na reznú ranu na dlani. Už prestala krváčať, ale ešte vždy bolela. „No teda.“

„Uplynula celá večnosť, odkedy sme v Londýne natrafili na démona,“ pokračoval James. „Zrejme sme nezareagovali tak rýchlo, ako sa od nás očakáva.“

„Podľa mňa sa boja čo i len ukázať,“ prehodila prívetivo Polly a šla odnieť pohár džinu stálemu zákazníkovi chaluháčovi.

„Boja?“ zopakoval zaskočene James. „Čoho sa boja?“

Polly sa strhla. „Ach, ničoho, ničoho,“ odvetila a odbehla na druhý koniec baru. James sa zamračil a vyšiel na poschodie. Dolnosvetské spôsoby boli občas záhadou.

Vrzgajúce schodisko viedlo k dreveným dverám, do ktorých bola pred mnohými rokmi vyrezaná jedna veta. *Nezáleží na tom, ako človek zomrie, ale na tom, ako žije.* S. J.

James plecom otvoril dvere a zistil, že Matthew a Thomas sa už rozvalujú pri okrúhlom stole uprostred drevom obloženej miestnosti. Z niekoľkých okien s hrboľatým starým sklom bol výhľad na Fleet Street osvetlenú pouličnými lampami a budovu Kráľovského súdneho dvora na druhej strane cesty, ktorá sa nejasne črtala na zatiahnutej nočnej oblohe.

Miestnosť s ošúchanými stenami, so zbierkou ošumelého nábytku a slabým ohňom v kozube bola útulná a známa. Nad kozubom stála mramorová busta Apolóna, ktorému niekto dávno odlomil nos. Steny lemovali okultné knihy napísané obyčajnými čarodějníkmi. V knižnici v Inštitúte sa také diela nesmeli nachádzať, ale James ich zbieral. Fascinovali ho predstavy ľudí, ktorí sa nenarodili do sveta mágie a tieňov, no predsa po ňom túžili natoľko, že sa naučili, ako vypáčiť brány.

Thomas ani Matthew už na sebe nemali žiadny ichor. Obaja sa prezliekli do pokrčených, ale čistých šiat. Vlasy – Thomas pieskovohnedé, Matthew tmavozlatisté – mali ešte mokré. „James!“ vyhrkol Matthew, keď uvidel priateľa. Oči mu podozrivo žiarili. Na stole už stála poloprázdna fľaša brandy. „Nevidím pred sebou náhodou fľašu lacného alkoholu?“